

ἀκολοπάννυστος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *κολοπαννυστός < κολοπαννιάζω.

Ὁ μὴ περιτυλιχθεὶς διὰ σπαργάνων.

ἄκολος ἐπίθ. Πελοπν. (Λάστ. Μάν. Μαντίν.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) κ. ἀ. — ἸΠολυλ. Διηγ. 68 ἄκολε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. κόλος.

Ὁ μὴ ἔχων κόλον, ἦτοι πυθμένα, βαθύτατος: Ἀκολα γερὰ Οἶν. Καταβόθρα ἄκολη Μαντίν. Ἀκολο σακκίν Οἶν. Ἡ ἐλαὰ εὐρήκεν ἄκολο χῶμα (ἔχον βάθος πολὺ) Μάν. Κηγάδι ἄκολε (φρέαρ βαθύτατον) Τσακων. Δείχνουν οἱ ἐντόπιοι κ' ἓνα ἄκολο βύθισμα, γιατί πέτρα, ἂν τὴν ἀπολύσης μέσα, δὲν εὐρίσκει τὸν πάτον ἸΠολυλ. ἐνθ' ἀν. || Φρ. Ἀκολη τρούπα (βαθυτάτη ὁπή. Ἐπὶ τοῦ λαιμάργου) Λάστ. Συνών. ἄβαθος Π, ἄπατος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀκολος Νίσυρ. Πόντ. (Κερασ.) Ἀκολη Κεφαλλ. Νάκολος Πόντ. (Κερασ.)

ἀκολουθία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀκουλ'θιά Σάμ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀκολουθία.

1) Οἱ ἀκολουθοῦντες, συνοδεία θεραπόντων ἢ ὑφισταμένων λόγ. κοιν.: Ἡρθε δ' δεσπότης μετ' ἀκολουθία του.

2) Περιληπτικῶς πάντα τὰ ἀναγινωσκόμενα καὶ ψαλλόμενα ἐν πάσῃ ἐκκλησιαστικῇ τελετῇ καὶ ἰδίᾳ τὰ κατὰ τὸν ὀρθρον ἢ τὸν ἑσπερινὸν ἢ καὶ τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα ἐνθ' ἀν.: Ἀκολουθία τοῦ ἁγιασμοῦ-τοῦ στεφανώματος-τῶν Χριστουγέννων κττ. Σήμερα εἶναι μεγάλη ἀκολουθία καὶ ἀργεῖ ν' ἀπολύση. Δὲν λείπω ἀπὸ κάμμι ἀκολουθία κοιν. Δεβάζω τὴν ἀκολουθία μ' Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν.

ἀκολουθιστὰ ἐπίρρ. Τήν.

Ὡς ἀπὸ ἐπίθ. *ἀκολουθιστός < ἀκολουθῶ.

Κατ' ἐξακολουθήσιν, συνεχῶς, ἀδιακόπως: Ἐρχεται δεκαπέντε ἡμέρες ἀκολουθιστά.

ἀκόλουθο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σῦρ. ἄκλουθον Κάρπ. ἄκλουθο Δαρδαν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Ἡπ. Μέγαρ. Νάξ. Σαλαμ. Σύμ. κ. ἀ. ἄκλουθου Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) κλουθο Σκιάθ. ἄκλουθους ὁ, Μακεδ. (Νάουσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκόλουθος.

1) Τὸ νεογνὸν ζῶον, συνήθως αἰγὸς ἢ προβάτου οὐπα ἀπογαλακτισθὲν Κάρπ.: Τ' ἄκλουθο πορεύεται μετ' ἀν. 2) Ὁ πλακοῦς, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν τοκετὸν ἐξέρχεται κατόπιν τοῦ ἐμβρύου ἐνθ' ἀν.: Δὲν ἐγέννησε τίποτε, οὔτε παιδί οὔτε κουτάβι οὔτε κλουθο Σκιάθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀκλούθι 2.

ἀκολουθῶ κοιν. καὶ Πόντ. (*Οφ. Τραπ.) ἀκολουθοῦ Τσακων. ἀκλουθῶ σύνθη. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Κρώμν.) ἀκλουθοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀκλουθάω Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λάστ.) κ. ἀ. ἀκλουθάου Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. ἀγκλουθῶ Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) ἀγκλουθάω Πελοπν. (Λακων.) ἀκλουθῶ Καπ. (Ἀνακ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀκλ'θῶ Πάρ. (Δεῦκ.) κλουθῶ Ἀμοργ. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ. Σιρέντζ. κ. ἀ.) Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Κύπρ. Κῶς Νίσυρ. Ρόδ. Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σύμ. Τήλ. Χίος κ. ἀ.

κλουθῶ Θράκ. (Σκοπ.) Καπ. (Φάρασ.) κλουθάω Θάσ. κ. ἀ. κλουθάου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) κ. ἀ. κλουθῶ Ἀπουλ. (Καλημ.) κλουθῶ Ἀπουλ. (Στερνάτ. Μαρτιν.) κολουσῶ Καλαβρ. κολουζῶ Καλαβρ. κολουπῶ Ἀπουλ. (Καλημέρ.) κουθάω Καπ. (Φάρασ.) κουθάου Καπ.

Τὸ ἀρχ. ἀκολουθῶ. Τὸ ἀκλουθῶ ἐκ τύπ. ἀκλουθῶ κατὰ τὸν νόμον τοῦ Kretschmer ἐν Glotta 1 (1909) 36 καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις στ. 630 (ἐκδ. Wagner σ. 102) «κι ὅσαις τὴν ἐκλουθήσασιν ἀλλήλως ἐμιλοῦσαν». Διὰ τὸ ἀκλουθῶ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,245.

1) Ἀκολουθῶ τινα προπορευόμενον, βαδίζω κατόπιν τινὸς καὶ παρ' αὐτὸν ἐνθ' ἀν.: Ὅπου πάγω μ' ἀκολουθῶ. Τὸ παιδί ἀκολουθῶ τὴ μάνα κοιν. Τὸ γαρδέλλ' ἀκολουθῶ με ὅπου πάγω Ὁφ. Κλούθα μου νὰ πάμεν 'ς τὸ ὄρος Κύπρ. Ἀκλουθᾶτε, πάμενε 'ς τὸν ποταμὸ Νάξ. Πάαινε καὶ κλουθῶ σου Σύμ. Εἶδα μὲ κλουθῶς ἀποπίσω! Θήρ. Κλούθα μου καὶ μὴ φοβᾶσαι Ρόδ. Εὐκεία τ' ἀδέρφια ἀκλουθειῶνται (πηγαίνουν τὸ ἐν παρὰ τὸ ἄλλο, πηγαίνουν μαζί) Κεφαλλ. || Φρ. Τὸ ἓνα κλουθῶ τ' ἄλλον (συμβαίνουν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο) Σίφν. Τὰ κακὰ ἀκλουθειῶνται (ἐρχονται ἀλλεπαλήλως) Σαρεκκλ. Κουθῶ τὴ στράτα (δὲν παρεκτρέπομαι τῆς ὁδοῦ) Φάρασ. Ἀκλουθῶ τὸν ἥλιο (βαδίζω πρὸς δυσμὰς) Ἰων. (Κρήν.) || Ἄσμ.

Νύφη, γιατί ξαπόμενες, δὲν ἀκλουθῶς τοὺς ἄλλους; Ἡπ.

Ἀκλούθουν τῆς σὰν τὸ μαρτίν | τῷ ἔκλαια σὰν τὸ κατ-τίν (μαρτίν=οἰκόσιτον ἀρνίον, κατ-τίν=γαττάκι) Κύπρ.

Κόρη, ντὸ ἔδεις μετ' ἐμὲν κι οὐμπαν πάγ' ἀκλουθῶς με; Κερασ.

Κ' ἐμὲν ὁ ἔρωτας μοῦ λέ, κλούθα μου νὰ σοῦ δείξω.

Μπαίνει ὁ ἔρωτας μπροστὰ κ' ἐγὼ κλουθῶ πού πίσω

Τήλ.

Ἀκλούθα με, καλότυχο, νὰ πάω νὰ σοῦ δείξω

Πελοπν.

Ἐκίνησεν ἡ λυερὴ κ' οἱ πέτρες ἐκλουθοῦσα

Κάρπ. β) Ἀκολουθῶ ἐρωτικῶς, ἀπάγομαι ἐκουσίως κοιν.: Ἡ δεῖνα ἀκολούθησε τὸν δεῖνα κοιν. Ἡ νεράιδα ποῦ ἀκλούθησε τὸ Λάπα δὲν ἠμπόρεσε νὰ τοῦ πάρη πίσω τὸ δαχτυλίδι (ἐκ παραδόσεως) Ζάκ. γ) Ἀκολουθῶ κατὰ πόδας, δὲν ἀποσπῶμαι τινος, δὲν ὑστερῶ Σίφν. κ. ἀ.: Δὲν ἤρρηκα κανένα νὰ μοῦ κλουθήσῃ (κάνεις δὲν κοτῶρθωσε νὰ με φθάσῃ εἰς τὸν δρόμον) Σίφν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Ἀπομνημ. 3,3,4 «παρέχονται σοι τοὺς ἵππους οἱ μὲν οὕτω κακόποδας ἢ κακοσκελεῖς... ὥστε μὴ δύνασθαι ἀκολουθεῖν». δ) Καθόλου ἐπὶ πάσης ἐργασίας, παρακολουθῶ, δὲν ὑστερῶ Σίφν. ε) Μεταβαίνω που μετὰ τινος, συνοδεύω, συντροφεύω Θήρ. Κεφαλλ. Νίσυρ. κ. ἀ.: Φρ. Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀκολουθήσῃ! (ὁ Θεὸς μαζί σου, βοηθός σου!) Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Νὰ παντρευτῇ ἡ κόρη μας, νὰ τῆς κλουθοῦν τ' ἀσκέρια Νίσυρ.

Κοιμήσου μετ' τὴν Παναγιά καὶ μετ' τὸν ἅγιον - Γιάννη, μετ' τὸν ἀφῆ τὸ Χριστὸ ποῦ τ' ἀκλουθοῦν οἱ ἄγιοι

Θήρ. Ἡδὴ ἀρχ. Πβ. Θουκ. 7,57,9 «Δωριῆς ἐπὶ Δωριέας μετὰ Ἀθηναίων Ἰώνων ἠκολούθουν» καὶ Δημοσθ. 750,162 «γράφας τοὺς ἑνδεκα... καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ». ς) Ἀκολουθῶν καταδιώκω τινά, ἀρχ. ἐφέπομαί τινα Θράκ. (Σιρέντζ. κ. ἀ.): Τί κλουθῶς με; Θράκ. Με κλουθῶ αὐτόθι. ζ) Ἐπακολουθῶ ὡς ἀπο-

τέλεσμα, επίκειμαι, συμβαίνω, μέλλω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων.: *Αὔριο εἶντα θ' ἀκολουθήσῃ 'ἐν ξέρω Σίφν. 'Ελεάν σου 'κείνοι τί καὶ τί ἀκλούθηξεν Σύμ. Νὰ δῆς λοιπὸν τί ἀκολουθήσῃ! Θήρ. Τί 'ὰ τοῦ 'κλούθου-τον νὰ πάθῃ! (τί δὰ τοῦ ἐμελλε νὰ πάθῃ!) Κάρπ. 'Εκλούθησεν αὐτὸν μέγαν κακὸν Κερασ. Λέει 'ς τὴ γυναῖκα σου 'κείνο ποῦ τοῦ 'κλούθησεν Ἴων. (Κρήν.) 'Εκλουθήξαν μου πολλὰ περιστατικά Ρόδ. Σὲ ἀφηγήτε ὅσα ὅσα ἀκολουθήκαί (σὰς διηγῆθη ὅλα ὅσα συνέβησαν) Τσακων. Ἡ χρῆσις καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Πολ. 400c «τὸ τῆς εὐσημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης τῷ εὐρύθμῳ τε καὶ ἀργυρῷ ἀκολουθεῖ».*

2) Ἐξακολουθῶ, συνεχίζω, δὲν διακόπτω Κρήτ.: *'Ακλουθῶ τὸ γάλα δ' ἀρρωστίαις.* 3) Συντρέχω, συνεπιλαμβάνομαι, βοηθῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Θέλ' νὰ σ' ἀκλουθοῦν κὶ τὰ πιδιά σ' γιὰ νὰ κάψ' τὴ δουλειά. Χώρις νὰ σ' ἀκλουθῶ οὐ σὺντροφός σ' τίπουτα δὲν κάψ' (σύντροφος = σύζυγος).*

β) Εὐνοῶ, ὠφελῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Δὲν τ' ἀκλούθ' σὶ οὐ κίρὸς τὰ 'σουδέματα κὶ δὲν γίν'καν φέτου. Θέλ' νὰ τὰ 'κλουθῇσ' οὐ κίρὸς γιὰ νὰ γέν'ν τὰ σταφύλια.* 4) Πράττω ὁμοίως, διατίθεμαι ὁμοίως, συμφωνῶ, μιμοῦμαι πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.): *'Ολα τοῦ προμοῦ 'κλουθοῦ (ἦτοι 'κλουθοῦνε, δηλ. ὅταν εὐδοκιμοῦν τὰ σιτάρια, εὐδοκιμοῦν καὶ τὰ λοιπὰ εἰσοδήματα) Ἄμοργ. || Παροιμ. 'Ακλουθῶ τὸν δάβολον ὥστε περὶ τὸ ποτάμιν (ἀκολουθῶ τὸν διάβολον ἕως ὅτου νὰ περάσω κτλ. Ἀπολογία τῶν δι' ἀνηθίκων μέσων ἐπιδιωκόντων καὶ ἐπιτυγχανόντων τι) Κερασ. || Ἄσμ.*

'Ως τρέχουνε τὰ σύγνεφα καὶ τὸν καιρὸ ἀκλουθοῦνε, τρέχουν καὶ τὰ ματάκια μου, ὅταν σὲ μελετοῦνε

Πελοπν. (Λακων.) Πβ. μεταγν. Λουκιαν. Δίκη φων. 12 «τῷ γὰρ τούτου σώματί φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα κτλ.» β) Ἐπὶ μουσικῆς συμφωνίας, ἐναρμονίζομαι, συμφωνῶ πολλαχ.: Ἄσμ.

Πιάστε, πιάστε τὸ χορό, | πιάσε, νύφη μ', τὸ γαμπρὸ κὶ ἀκλουθᾶτε τὸ σκοπὸ

Ἡπ.

ἀκολύμπητος ἐπίθ. Λεξ. Λάουνδ. ἀκολύδητος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κολυμπητός < κολυμπῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ κολυμβήσας. 2) Ὁ μὴ λαβὼν τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἀβάπτιστος: *'Ακόμη ἔχουσι τὸ κοπέλλι ἀκολύδητο, γιὰτὶ δὲ βρέιχνουσι σάδουλο (ἀνάδοχον).*

ἀκόλυμπος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκόλουμπος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀκόλυμπος.

Ὁ ἄπειρος τοῦ κολυμβᾶν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀκούλουμπος καὶ ὡς τοπων. Κάρπ.

ἀκόλωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κωλωτός < κωλώνω.

Ὁ ἄνευ πυθμένος, ὁ ἄνευ βάσεως ἔνθ' ἄν.: *Χαλκὸν ἀκόλωτον Τραπ. || Φρ. Τ' ὁσπὶτ' ἀκόλωτον σακκὶν ἔν' (ἡ οἰκία εἶναι σάκκος ἀπύθμενος, ἦτοι αἱ ἀνάγκαι τῆς οἰκογενείας ἀπαιτοῦν συνεχεῖς δαπάνας, ὅπως ὁ ἄνευ βάσεως σάκκος ὡς διαρρέων δὲν πληροῦται ποτε) Χαλδ.*

ἀκόμη ἐπίρρ. ἀκμήν Καππ. ἀκόμην Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.) ἀκομή Καλαβρ. (Μπόβ.) Κρήτ. ἀκόμη κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀκόμης Ἀθῆν. (παλαιότ.) Κρήτ.

ἀκόμ' Καππ. (Φάρας.) Λέσβ. Τῆν. κ. ἄ. ἀκούμ' Καππ. (Ἀραβάν. Σιλ. κ. ἄ.) ἀκόη Ἰκαρ. Χίος (Πυργ.) ἀκόμην Πόντ. (Ὁφ.) ἀκόμην Νάξ. (Σαγκρ.) Σύμ. ἀκομήνε Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀκουμήνα Θράκ. (Αἰν.) ἀκουμῆνα Θράκ. (Αἰν.) ἀκόμην Πόντ. (Ὁφ.) ἀκόμην Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.) ἀκόμην Πόντ. (Κερασ.) ἀκόμα κοιν. καὶ Καππ. (Μαλακ.) Πόντ. (Οἰν. Ὁφ.) ἀκόμ-μα Χίος (Πυργ.) ἀκόμας Κρήτ. Σκιάθ. ἀκόμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκόμαν Πόντ. (Ἀμισ.) ἀκόμαν Πόντ. (Ἀμισ.) ἀκόμαν Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.) ἀκοὰ Χίος (Ποταμ.) ἀκόμου Καππ. (Φάρας.) ἀκόμτσι Σάμ. ἀκούμα Καππ. (Φερτ. Φλογ.) ἀκόνη Τσακων. ἀκονη Τσακων. ἀκόμη Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Μακεδ. (Γιουβ.) Μέγαρ. ἀκόη Χίος (Μεστ. Πυργ.) ἀκομή Χάλκ. κ. ἄ. ἀκόμ' Θράκ. (Βιζ. Κομοτ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Μακεδ. (Γκιουβ.) Σάμ. Τῆλ. ἀκόμα Εὐβ. (Κονίστρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κομοτ. Σαρεκκλ.) Κύπρ. Κῶς Μακεδ. Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀκόμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀκόμην Κῶς ἀκόμην Κάλυμν. ἀκόν Α. Ρουμελ. (Μεσημβρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀκμήν. Πβ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 4,3,26 «καὶ τὰ μὲν σκευοφόρα τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ ὄχλος ἀκμήν διέβαινε». Ὁ τύπ. ἀκομή καὶ μεσν. Τὸ ο τοῦ ἀκόμην προήλθεν ἀναλογικ. ἐκ τῶν συνεκφερομένων λ. πότε, τότε, ὅτε, πόσος, τόσος κτλ., ὁ δὲ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου πάλιν ἀναλογικ. ἐκ τῶν συνεκφερομένων λ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 42 (1930) 79 κέξ. Ὁ τύπ. οὗτος καὶ παρὰ Γεωργηλ. Θανάτ. Ρόδ. 150. Τὸ ἀκόμα κατὰ τὰ ἄλλα εἰς α ἐπίρρ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,55, ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 12 (1915/6) 9 καὶ ἐν Ἀθηνᾷ 42 (1930) 82. Τὸ ἀκόμας κατὰ τὸ ὄντας, ἀνισωστάς κττ. Περὶ τῶν τύπ. πβ. Κορ. Ἀτ. 1,234 καὶ 2,23 κέξ., ΚΚrumbacher ἐν Kuhn's Zeit. 27, 498-521, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,55 καὶ 2,127 καὶ ἐν Ἀθηνᾷ 42 (1930) 79 κέξ., ΚDieterich Untersuch. 41 καὶ ΚFoy ἐν Bezenb. Beitr. 12,62.

1) Ἐν καταφατικαῖς προτάσεσιν, ἔτι κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν. Μαλακ. Σιλ. Φάρας. Φερτ. Φλογ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *'Ακόμη τὸ θυμᾶται. Ἀκόμη ζῇ. Ζωντανὴν ἀκόμη τὴν ἐπῆγαν 'ς τὸ σπῆτι. Εἶναι ἀκόμη παιδί. 'Ολο ἔρχεται κ' ἔρχεται κὶ ἀκόμα νὰ 'ρθῇ κοιν. 'Κόμη σήμερις εἴμ' ἐδῶ κὶ αὐρ' ὥς τὸ μεσημέρι Σωζόπ. Ἀκόμα νὰ 'ρε' 'ς τὸν ἐγμαντὸ τ' (μάτην περιμένομεν νὰ συνέλθῃ) Σαρεκκλ. Τοῦ 'ταξένη πῶς θὰ τὸνε διορίσῃ, περίμενε κὶ ἀκόμα νὰ τὸν διορίσῃ Κύνθ. 'Εστειλε νὰ τοὺς γυρεῦγῃ κὶ ἀκόμα γυρεῦγουν τοὺς αὐτόθ. || Φρ. Ἀκόμη φεύγει! ἢ φεύγει κὶ ἀκόμη φεύγει! (ἐπὶ τοῦ τρεπομένου εἰς ἄτακτον φυγὴν). Καὶ ποῦ 'σαι ἀκόμη! (ἀνάμενε καὶ ἄλλα!). Τραῦξα τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ! καὶ ποῦ 'σαι ἀκόμα! Καὶ κάθῃσαι ἀκόμη; (ἐντονος παρακείμεσις πρὸς τὸν δισταζόντα νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον τι) σύνθηθ. Ἀκόμα κὶ ἀκόμα! (μάτην τὸν περιμένεις!) Θράκ. || Ἄσμ.*

'Κόμαν ὁ λόγος ἔσπεκεν κ' ἡ συντεδὰ κρατοῦσεν

(συντεδὰ = ὁμιλία) Κερασ. β) Ἐνόσω, ἐφ' ὅσον Θράκ. (Σαρεκκλ.) — ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. Ἡθογραφ. 2,60: *Θέλω νὰ πεθάνω 'κόμ' ποῦ γεῖμαι ὥραϊγα ΠΠαπαχριστοδ. ἔνθ' ἄν.* 2) Ἐν ἀποφατικαῖς προτάσεσιν ἰσοδύναμον τῷ ἀρχ. πω κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Δὲν ξέρω ἀκόμη. Οὔτε 'ς τ' ἄλφα δὲν εἶσαι ἀκόμη. Δὲν ἦλθε ἀκόμη. Δὲν ἔφαγες; — Ἀκόμη (ἐνν. δὲν ἔφαγα). Τὰ εἶδες; — Ἀκόμη (ἐνν. δὲν τὰ εἶδα). Ἀκόμα καλὰ καλὰ δὲν ἀνοίξεν*

